

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conversio Peccatoris, Seu Modus quo Peccator communiter resurgit ad justitiam.

Lefelon, Antoine

Bruxellis, 1675

§. 4. Experiencià constat plurimùm nocere Paenitentibus, quòd Confessarii
erga illos sint nimis creduli.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9433

§. IV.

Experientia constat plurimum nocere Pœnitentibus, quod Confessarii erga illos sint nimis creduli.

Propter quod non solum multiplici errori obnoxium est, sed & salutem eorum valdè contrarium, ut se dolere, atque à peccatis debitè se dicunt conversos, ilicò & cæco annutu ipsi Confessarios assentire. Hinc enim dum nonnulli hodiè accuratiùs eos examinant, ac penitiùs ipsorum penetrant conscientias, capitales in eis sæpenumerò deprehendunt defectus, ac multas priorum temporum Confessiones, dum ipsis sic facile creditum fuit, fuisse invalidas; ac per hoc, dum se dilectos Dei filios, ejusque hæredes putabant, mansisse filios iræ, suæque damnationi obnoxios.

Non paucos reperiunt Mysteriorum Fidei omninò rudes, nescientes à Deo justificari impium per gratiam ipsius, per Redemptionem quæ est in CHRISTO JESU, cum tamen teste Apostolo, CHRISTUS nobis propositus sit *Propitiatio per fidem in Sanguine ipsius*. Nam quòd latam quandam fidem in plerisque faciliùs reperibilem,

Rom. 3. v.
25.

ribilem nonnulli hodiè in casu velint sufficere, ut summum id est ambiguum, cui imprudenter pœnitentium salus committitur. Hic enim neminem juvabit quæcunque probabilitas, si non ei suffragetur & veritas. Deindè cum perfectior Fides procul dubio omnibus in præcepto sit; rarum est ejus defectum alicui inter Christianos non esse culpabilem.

Sunt etiam ejus, quâ ad justificationem & debitam Sacramenti susceptionem opus est, præparationis ignari. Hinc vel nullam adferunt, vel satis putant si peccare desinant, aut de cætero meliùs vitam instituere proponant, seu jam instituunt; ac præterita delicta, licèt nullâ eorum contritione commoti, confiteantur. Hæc quidem non ad nostra tempora pertinere, putat Appendix: putarunt id & plures alii, sed quorundam inductu hujus periculum facientes ordinariorum quoquè suorum pœnitentium (nec sæculari dignitate fulgentes excipio) ignorantiam obstupuerunt. Haec in hac sua Diœcesi tot eruditissimis ac zelosis animarum Directoribus confertâ, à se compertam dixit & deploravit nuper Illustrissimus Mechliniensis Andreas Creusen. *D. d. an. 1666.*

res partes commemorare, in quibus Minister aut Instructor communiter & rarior est, & imperitior, & quod dolendum est, sæpè muneri suo minùs intentus.

Adde nunc multos conscientia suæ incurios, qui licèt novæ vitæ proposito jungendum sciant veteris odium & detestationem, ac propterea curandum sibi delicta sua reminiscendo sigillatim cognoscere; tamen quia animæ rebus minùs addicti sunt, levem, hoc est, minorem quàm oportet curam, aut insufficientem displicentiam quæ, uti è superioribus patet, mortiferum peccati affectum adhuc sæpè compatitur, facile judicant sufficere. Item quia sæpè exterioribus occupati interiora minùs attendunt, licèt pœnitere se dicant; tamen examinati dignoscuntur internas cupiditates & maximè complacentias, quibus aliorum peccata approbant, non à se deponere; cùm tamen juxta Apostolum digni sint morte, *non solum qui ea faciunt, sed etiam qui consentiunt facientibus.* Maximè verò multos falli facilè est circa motivum sui doloris quo eos pœnitet peccasse, non Dei, sed sui solummodò causâ, nempe dum ipsis in suis peccatis non displicet

Rom. 1. 7.
32.

plicet Dei offensa sed malum, quod eis jam supervenit aut superventurum formidant. Talis, hoc est illegitima fuit Antiochi pœnitentia : *Dolebat enim*, ait S. Thomas, *de culpa præterita, non propter Dei offensam, sed propter infirmitatem corporalem quam patiebatur.* Sic pœnituit & Saül, videlicet ut notat S. Fulgentius, *ex timore supplicii, non ex horrore peccati, non odivit quod fecerat, sed timuit quod nolebat.*

Has ergò aut similes ob causas frequens est multos pœnitentium qui se debite conversos & pœnitere aut putant aut dicunt, à vera pœnitentia adhuc multum deficere : ac per hoc Confessarii est non cæco assensu eis annuere, sed quantum cujusque assertioni hâc in re tribuendum sit ex aliis considerare & ex singulis quæ concurrunt ejus dispositionem dijudicare. Hoc ab eo Sacramenti exigit religio, hoc postulat ipsorum pœnitentium salus. Sacramenti namque exigit religio, ut sollicitè caveat, nè *Sacramentum det canibus*, & Sacramentum admittret indignis, non solum uteos arceat, (ut vult Appendix) quos moraliter certo novit indispositos, sed eos tantum admittat, nisi aliud jubeat justa necessitas, quos prudenter judicat ritè dispositos.

Soler-

L. 1. de spi- Solerter igitur, ut dicam cum B. Lauren-
rit. inter. tio Justiniano, Sacramentorum cœlestium
anima. dispensator invigilet, ut illum tantummodò sol-

vat, quem introrsus per compunctionem, sive
compunctionis indicium, vivificatum à Deo esse
deprehenderit. Postulat id quoquè ipsorum
pœnitentium salus. Huic enim valdè ob-
est sic ipsis facilè credi. Multi enim verè
& ut oportet converti, orando & laboran-
do fatagerent, sed nunc errore decepti,
dum se falsò conversos putant, hanc solli-
citudinem deponunt, ac per hoc nec con-
vertuntur, nec salutem adipiscuntur.
Comprobat hoc multorum hodiè expe-
riencia. Nam plurimi pœnitentium suo-
rum assertione non contenti, dum peni-
tiùs eorum statum inquirunt, generaliter
verum reperiunt, quod de iis qui opificiis
& publicis exercitationibus incumbunt,

Instruct. dicebat S. Carolus: Si Confessarius posuerit
Past. p 2. majorem industriam in iis examinandis, non du-
to 18. bium est, quin plures deprehendet, qui nunquam
ut oportuit Sacramento Pœnitentiæ peccata sua
expiarint.

Quapropter ea Confessario necessaria
 est eruditio, ut Pœnitentium suorum in-
 teriora prudenter & discernere valeat &
 dijudicare: quamquè eò oportet esse
 majorem, quò ad id minùs ipsi pœni-
 tentes

tentes sufficiunt. Vndè & resurgens à mortuis Dominus, ait D. Gregorius, & post ipsum B. Laurentius Justinianus, priùs in Discipulorum faciem insufflavit, & postea dimittendi retinendiquè peccata auctoritatem tribuit: ut profectò monstraret, quia qui illam mentis speculationem non habet, iudex animarum esse non debet. Propter quod Sacramenti hujus dispensatorem S. Bernardus inter alia volebat esse literatum: ut sciat quid injungat, cui parcat, quando parcere debeat. Ejus namque ignorantia, ait S. Thomas, periculossissima est in confessionibus audiendis. Unde Augustinus in lib. de penit. Qui vult confiteri peccata sua ut inveniat gratiam, quærat Sacerdotem scientem ligare & solvere, ne cum negligens circa se exstiterit, negligatur ab illo qui eum misericorditer monet & petit, ne ambo in foveam cadant quam stultus evitare noluerit.

Verùm Confessario incumbere non cæco annutu pœnitentibus credere, sed juxta prudentiæ regulas eorum dispositionem dijudicare, nemo forsan rationaliter inficiabitur. Tamen dicet quispiam eis assentiendum, dum debitâ circumspèctione adhibitâ moraliter certò deprehendi nequeunt indispositi. Hoc fortè est quod solùm præten dit Appendix, dum pœnitenti vult à confessario credi

Lib. 3. c. 5.
in l. 1. reg.
l. 1. de spir.
inter anima.

Serm. 3. d.
S. Andrea.

Opusc. 34.
cont. impug.
relig. c. 4.
concl. 5.

credi non solum contra se, sed etiam pro se loquenti, nisi contrarium moraliter certò constet.

Hoc si sentit, non parum concedit. Satis id est ut redargui possint ii, qui communiter omnes confessionali sedi accedentes, & sese dolere asserentes, sine alia discussione, supponunt legitimè dispositos. Si enim, uti id ministerii eorum exigit ratio, alius non nihil multorum conscientias perpetrarent, non paucos deprehenderent, quemadmodum deprehendunt alii, moraliter certò indispositos.

Sed nec sic ei consentiendum. Quid si enim cunctis consideratis dispositionem pœnitentis Confessarius judicet dubiam, & utrumque contradictorium, quâ dispositus & indispositus asseritur, sit huic æquè verisimile? neutrum moraliter certò constat. In hoc casu prudenter non credet pœnitenti, hoc est, propter ejus asseritionem judicabit eum ritè dispositum. Jam enim unam partem judicando veram determinat. Hoc verò imprudenter facit, nisi sufficienti nixus fundamento; istud verò hîc illi deest. Alia enim ut ponitur, hîc fundamenta non sunt, nisi quæ hinc inde utrumquè contradictorium æqualiter, aut quod idem est, ferè æqualiter
illi

illi faciunt ambiguum; quo unum certò falsum fit, & alterum certò verum, sine fundamento unum determinatè verum judicat. Cum æquè illi verisimile fit illud esse falsum. Quod de ambiguo dixi, dicendum est & de probabili, in casu enim posito quantumcumquè utraque contradictorii pars fit probabilis, tamen unius determinatæ nec satis constat veritas, nec etiam satis constat falsitas, ac per hoc imprudenter una determinatè vera judicatur.

§. V.

Discrimen inter forum pœnitentiæ & alia tribunalia.

NOtanda nunc est hujus fori ab aliis tribunalibus differentia. In his, ut dictum est, sistitur quispiam ut criminis reus condemnetur; ac per hoc reus probari debet, ut damnationis sententia justè in eum feratur: deficiente verò probatione licèt se innocentem convincentibus argumentis non probet, liber dimittitur. Ad istud verò pœnitentiæ forum accedit peccator ut à peccato conversus ejus vinculo solvatur, ac per hoc conversus probari debet ut solvatur seu absolutionis sententiæ in eum proferatur.

De